

dens Billigelse gaa hen ensidig og udføre overordentlig vigtige Bestemmelser i Kontrakten, som have faaet saa meget større Betydning, som Liden for Baneanlægene er overstredet i en Grad, som Ingen anede dengang vilde ske. Jeg skal ikke komme dybere ind paa hele denne Historie. Den trænger efter min Formening af saare mange Grunde, ikke blot finansielle, men ogsaa for Administrationens egen Værdigheds Skyld til at blive undersøgt fra Bunden af, og jeg nærer derfor det Haab, at Finantsudvalget skal bidrage til, at den Udtalelse i Virkeligheden kan blive opfyldt, som findes i Betænkningen, at Rigsdagen formentlig vil tage Initiativ til en Undersøgelse af hele dette Forhold; thi den Maade, hvorpaa Administrationen har stillet sig ligeoverfor disse enorme Overstridelser — ikke alene udbfaldende, men altid forsvarende, saa at Vedkommende aldrig have kunnet forlange en mere indtrængende Prokurator for deres Sag end de have havt i den Minister, der skulde staa som deres Kontrapart — giver det Hele et ganske underligt Ansigt. Medens vi fastholde, at Indenrigsministeren ligeoverfor Entreprenøren er handlende efter Kontrakten, er han ligeoverfor Bevillingsmyndigheden den Ansvarlige, og han kan ikke paa egen Haand gaa hen og binde Staten til en Eftergivelse af Mulktier af et Beløb, som der her er Tale om. Ser man saaledes Forhandlingerne over Kontrakten efter, vil man finde, at en Forlængelse af Lidsfristen, der er mindre end den, der virkelig har fundet Sted, da ansløges til 65,000 Rd. Saadanne Beløb kan Indenrigsministeren ikke eftergive uden i Overensstemmelse med Bevillingsmyndigheden. Der er fremsættet en Række af Undskyldninger, og der kan være endel tilstede; lad os faae disse Undskyldninger rigtig frem og se, i hvilken Sammenhæng alle disse forskjellige Dele af det Hele staa, for at da Indenrigsministeren med vort Samtykke og vor Billigelse kan bestemme, med hvor stor Beløvs man vil stille sig overfor vedkommende Entreprenører. Jeg tror, at paa denne Maade endes denne store og alvorlige Sag, hvor saa mange Statsborgeres Interesse er, jeg tør sige, traadt under Fødder, paa den hensigtsmæssigste og rigtigste Maade; men jeg tror ikke, at det vilde bekomme nogen Indenrigsminister vel, der mente, at han efter Kontrakten kunde ensidig gaa hen og kaste Statens Ret til store Mulktbeløb væk, uagtet han vidste, at Bevillingsmyndigheden ikke blot nærede Lov om hans Berettigelse dertil, men ogsaa, finansielt taget, Lov om selve det foretagne Skridt.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Den høitærede Ordfører indledede sit sidste Foredrag med en Del Bemærkninger om, hvor lidet hensynsfuld Indenrigsministeren var overfor de Ønster om mindre Forandringer i Post-, Telegraf- og Jernbaneanlægene, der vare fremkomne her i Thinget, og disse Bemærkninger vare selvfølgelig

møntede paa, at jeg ikke i det Foredrag, jeg sidst holdt, havde givet noget Tilsvaer i Anledning af de gjorte Hensillinger. Den ærede Ordfører tilbød derhos ærede Medlemmer, der nærede slige Ønster, sin gode Assistance til ved 3die Behandling at gennemføre saadanne Ting (Ordføreren: Nei, opstille Forslag derom!) Jeg maa dog antage, at Tilbudet gik ud paa at gennemføre dem; thi, hvis det kun gik ud paa at faae Forslag derom trykte i Betænkningen, antager jeg ikke, at ærede Medlemmer vilde lægge særlig Vægt derpaa. Saadanne Hensillinger som dem, der ere omtalte her i Thinget idag, ere, tør jeg sige, for Maaneder siden komne til mig fra Medlemmer, der dog nu have fundet det rigtigst at fremdrage dem her ved Finanslovens 2den Behandling — jeg beder den ærede Ordfører erindre, at han meget rigtig sagde, at slige Ting hørte hjemme ved en 1ste Behandling — og de ere allerede efter Afstale med disse ærede Medlemmer satte i Bevægelse, idet vedkommende Underordnede i Administrationen have faaet det Raalag at undersøge, hvor vidt de gjorte Hensillinger kunde tages til Følge. Enhver Indenrigsminister forstaaer meget godt, at der med Hensyn til lokale Forhold kan være Ønster, som, sammenlignede med det store Hele, kunne være smaa, men som for vedkommende Ræds kunne have overordentlig stor Betydning, og det vilde forekomme mig i høieste Grad urigtigt, om Indenrigsministeren, forinden moden Overveelse var foregaaet, vilde give nogen Erklæring i Rigsdagsalen angaaende den Slags Forhold. De opfordre til at tages under Overveelse, men paa ingen Maade til, at man for deres Skyld skulde paatage sig Noget, skulde give Tilsvaer, skulde love Noget, hvad man overhovedet ikke skal gjøre, naar man ikke er sikker paa at kunne holde Løfterne. Jeg er den ærede Ordfører meget taknemlig for, at han vil give ærede Medlemmer Leilighed til at prøve hans Styrke til at føre den Slags Ting igennem; thi jeg tror oprigtig talt, det er godt, at man engang kommer til at prøve, hvor stærk denne Tilbyden fra Finantsudvalgets ærede Ordførers Side, om at ville tvinge Administrationen, egentlig er. Jeg erkjender, at den ærede Ordfører rettelig udøver en stor Indflydelse, men ud derover gaar hans Magt dog ikke; vil man prøve paa at tvinge Administrationen, saa gjøre man engang et Forsøg. Der er fra Indenrigsministeriets og Postvæsenets Side blevet taget forstaaende Hensyn til alle berettigede Ønster, selv til de mindste, saaledes at det endog kan siges, at man søger at komme enhver Enkelt imøde, forsaavidt man kan det, og jeg kan forsikre den ærede Ordfører om, at der ofte foreligger Ønster, som kun have Enkeltmands postalfke Interesser til Gjenstand. — I Anledning af Forslaget under Nr. 9 udtalte den ærede Ordfører, at Postvæsenets Interesse var Publikums, og jeg vil erkjende, at denne Sætning i enhver Henseende er rigtig. Naar jeg